

LA V R. S A N T E N I I

C A R M I N A

I V V E N I L I A.

EDITIO TERTIA.

L O N D I N I:

APVD P. ELMSLY, STRAND.

L A V R S A M T E R I I

C A R M I N A

I W V E N I D I A

43.

10. 10.

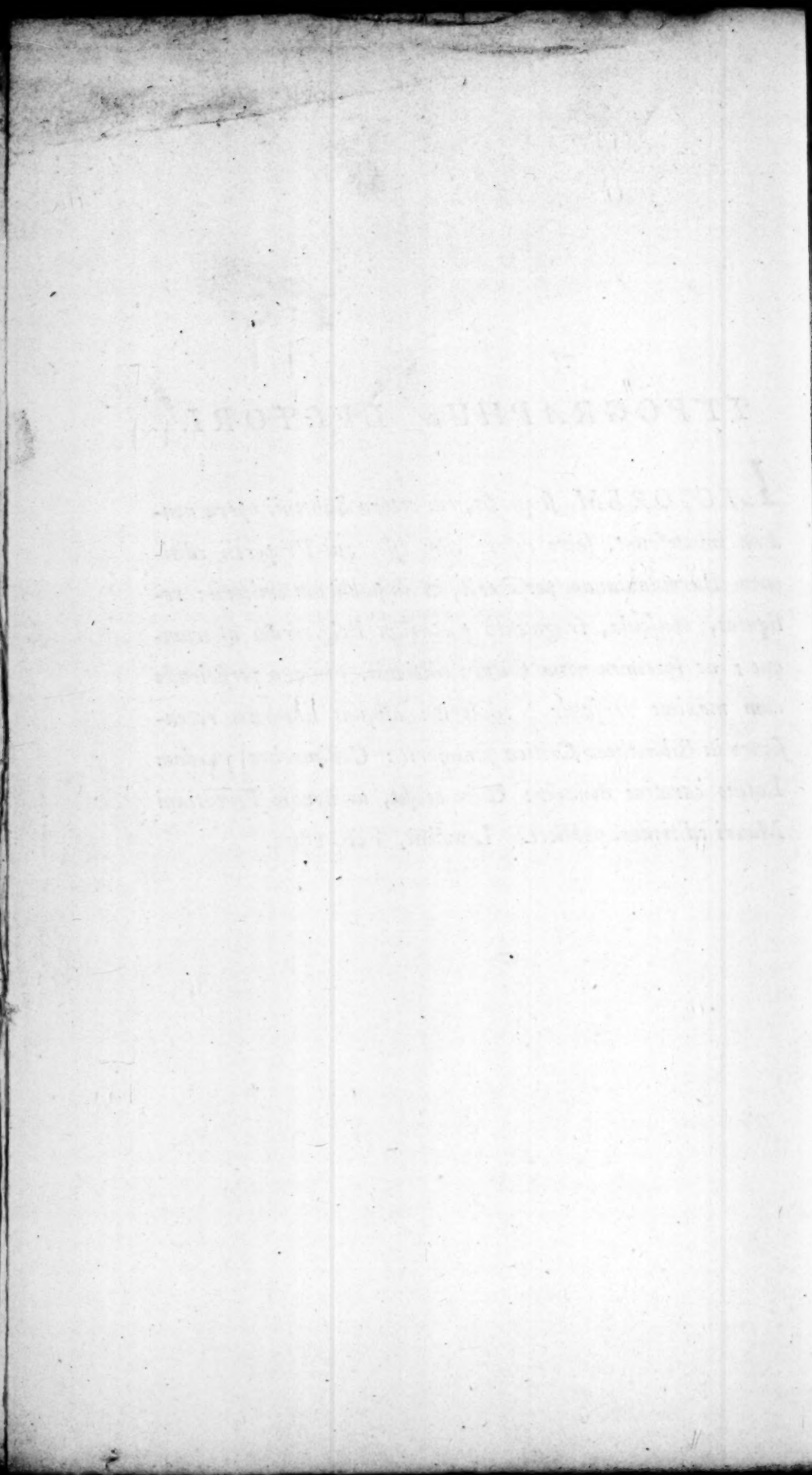
229.

I O C D I A

A P P O I N T M E N T S

TYPOGRAPHUS LECTORI.

LECTOREM, si qui sit, cui cetera Santenii opera nondum innotescunt, scire refert eum esse, qui Propertii editionem Burmannianam perfecit, & in publicum emisit: reliquias, opuscula, fragmenta poetarum Belgicorum aliorumque; ac specimen novæ Catulli editionis, (in qua perficienda cum maxime versatur,) ediderit: aliquas librorum recensiones in Bibliotheca Critica scripserit: Callimachea quædam Latino carmine donarit: & in eo sit, ut novam Terentiani Mauri editionem publicet. Londini, Feb. 1792.

L A V R. S A N T E N I I
C A R M I N A.

I D A.

E L E G I A I.

I N F O R T V N A T O miserum solamen amori,
Annule! quem articulis gessit Amica suis;
Quem solum carâ de se mihi dura reliquit,
Secum unum quem non abstulit Ida mihi;
Dulcior Ida suo sexu, ingeniosior Ida,
Ore vel Idaliâ non minor Ida Deâ;
Ida, suo facilis quae si spiraret amanti,
Redderet et Musae mollia fata meae,
Te gemmis, te fama tuo diuturnior auro
Efferret nostris, annule, carminibus.

Blanditias quoties, quoties mea basia fentis,
Et lacrymas quoties combibis orbe meas!
Ten' digiti tetigere! parens quîs Memnonis axem
Et rosea Eoos cogere vellet equos.
Forfan et humidulis te admoverit illa labellis,
Quae colit, a geminâ cincta forore, Charis.
O vel Hydaspeis mihi carior, annule, gemmis,
Et, quascunque tenet caerula Doris opes!
Cui mihi dum cupidos intendere detur ocellos,
Non morer, ut periit Laodamia, mori.
Quod mea non ficco si fata reponeret Ida
Lumine, quid cessas rumpere, Parca, colum?
At tu me totam comitaberis, annule, vitam,
Et digito affixus tu morientis eris.
Tunc, ego cum tantos impar perferre dolores
Ante diem furvos mittar ad umbra lacus;
Cum dominae poterit necdum immemor esse severae
Lingua, sed, Ida, tuo in nomine deficiet.

E L E G I A II.

ERGO ego perpetuum fallaci vinctus amore

Conquerar aetatis aspera fata meae?

Ergo ego vernantem temerarius usque iuventam

Ingratae perdam ludibrium dominae?

Surdior, Ida, freto stridenti, immitior Ida,

Mobilis aequoreis, Ida, minus scopulis!

Non te blanditiae, non te lamenta movere,

Non fusae, amplector dum tua crura, preces,

Non, casto contenta toro te flectere vota,

Non ducta in laudes carmina saepe tuas,

Non anni potuere novem, non mille labores,

Non toties longae spreta pericla viae,

Inve tuam faciem vigilatae tempora noctis,

Aut studiis periens hora diurna meis.

Vnum erit auxilium; nostri tibi taedia tollam;

Sic animis potero, saeva, placere tuis.

Scilicet extremas procul hinc fugiemus in oras,

Vt toto a facie divider orbe tuâ.

Vt laribusque tuis longe, patriâque remoto

Spes quoque visendae sit mihi demta tui.

Seu trucibus colitur quâ levis America Mauris,
Seu Guinea feras quâ fera nutrit humus ;
Quâ desideriiis et lentâ tabe peremto
Contingent ipso fata gemenda loco ;
Quâ non ulla, choros buxo ducente supremos ;
Plorabit moestis naenia funeribus ;
Nec, licet ante diem raptum, comitare parenti
Ad structos dabitur corpus inane rogos ;
Nec misero in partem veniet cum patre doloris,
Quae ferat in cineres debita dona, foror ;
Quâque anima haud labris erit excipienda propinquis,
Lumina cognatas nec subitura manus ;
Quâ, licet ipsa meo sis denique mota dolore,
Non facies lacrymas combibet, Ida, tuas ;
Oscula nec gelido pones morientis in ore,
Nec sparges tonsas in mea busta comas ;
Sed, de vexato superet quae corpore, partem
Condet in inviso barbara terra sinu ;
Vmbraque Gaetulas errabit mixta per umbras,
Hospita per manes umbra Batava feros.
Ida, tui fastûs, fero te tum, Ida, pigebit ;
Duritiae eventum disce, superba, tuae.

I D A.

E L E G I A III.

QVAE rapit in numeros nova vis? quis me Deus urget
Tendere sepositae fila soluta lyrae?

Fallor, an innocuum non averfata Poëtam

Cor movet afflatu Calliopea suo?

Si modo nec quenquam petulanti lacrimus ore,

Si modo mens turpi crimine nostra vacat.

Numine Musaeo an Numen manifestius Ida

Attonitum in laudes me iubet ire suas?

Certe praeteritos didicit iam ponere fastus,

Nec potis est lacrymas lenta videre meas.

Certe formosa est: Veneris nec ab ore puella,

Iudice me, dominâ sit prior ulla meâ.

Sed mihi constantis nec forma est causa furoris,

Non oculi, aut tenues, myrtea fila, comae;

Quaevae precor stringant olim mihi brachia collum:

Est aliud, de quo tantus amator ego:

Et decor, et faciles componens gratia mores,

Atque animi dulcis, mixta pudore, quies;

Ingeniumque, artesque, et blandis fusa labellis

Suavior Hyblaei melle loquela favi;

Naturæque tuæ bona tot, tot pectoris, Ida
 Ingenuusque notans ora modesta color;
In tenero spirat mitis clementia vultu,
 Spirat nobilibus mens generosa notis:
Pingere Virtutem si quis velit æthere lapsam,
 Exemplum tabulis hinc petat ille suis.
Tu modo te nostris da, præstantissima, flammis,
 Materiam et numeris suffice blanda meis.
Tunc, veniâ, Relande, tuâ, veniâque Secundi,
 Et mea me nomen vate puella feret.
Tunc memori clarum titulo testante triumphum,
 Pendeat Cyprio grata tabella tholo:
“ Quæ tibi de victâ posui Laurentius Idâ,
 “ Accipias placidâ munera fronte, Venus!”

E L E G I A IV.

Ecquid, ut aspecta est gemmae sculptura fidelis,

Littera, novisti, missa sit unde tibi?

Nomina num ceris nisi legeris, Ida, solutis,

Santeniâ ignores verba notata manu?

Me tenet umbroso Raaphorstia villa recessu,

Leida, tibi, an propior turribus, Haga, tuis?

Proxima furgit ubi Burmanno sylva poëtae,

Qualiter intonso Castalis umbra deo.

Hic, optata mihi facilis facere otia, Bassus

Hospitio indulgit rustica tecta meo;

Notus amicitia parvo mihi tempore Bassus,

Aequus at antiquis Bassus amicitis.

Hic utinam, riguos mecum spatiata per hortos,

Haereres lateri, cara puella, meo!

Hic dare purpureis liceat properata labellis,

Hic per iucundas oscula ducta moras!

Hic oculos animumque tuâ saturare figurâ,

Pendenti effusâ per tua colla manu!

Et captare, tuo qui spiritus effluit ore,

Mulcentem afflatu languida corda suo;

Nocturnos ut prata bibunt sitientia rores,

Vel Zephyri aridulas ut fovet aura rosas.

Hic lectum dabit herba, duobus amantibus una,
Vnaque compositos integet umbra duos;
Quale sub arboribus gramenque et pressit Adonin
Cypria, fideream posthabuitque domum.
Mollibus ipsa leges digitis hic mollia fraga,
Quaeque tuis certent mala rubore genis.
Dulcis et in plenis cumulabitur uva canistris,
Moraque, Thisbaeâ nunc quoque pulla nece.
Quam tecum vellem hic omnes inglorius annos
Exigere, inque tuo deficere, Ida, sinu!
Hic sacra interdum castis sequar orgia Musis!
Sacra quidem Musis, sed mage sacra tibi.
Non tantum ingenio, quantum servimus amor;
Hinc vitae, hinc numeris laus eat una meis!
Nulla sit aduerso mihi fama Cupidine; nulla
Gloria, si gremio non cubat Ida meo.
Annuat, et votis adsit Cytherea modestis,
Quaeque praestit sancto pronuba diva toro!
Sed quid ego heu falsâ deludor imagine sensus!
Quid precor averfos irrita vota deos?
Non ea Fortunae est in me clementia, vitae
Vna serena meae possit ut ire dies.
Dum tamen externo longinqua moraris in orbe,
Nec cohibet patrio te tua Leida lare;

Te colit absentem, te mens mea cogitat unam,
Et tua nil praeter nomina lingua sonat.
Invenit haec oriens me sol mediusque canentem,
Nec vespertino deferit aura gelu.
Vos Zudviciae testes estote Nepaeae,
Et Santhorftiaco Nai vagata solo;
Dicite, quam totos saepe Ida vocata per agros
Ad responsuras venerit auriculas;
Idam iterant colles, laetataque collibus Echo,
Echo iucundum prompta referre sonum;
Sylva Idam levibus suffibilat ipsa susurris,
Idam iterat raucae murmure Rhenus aquae.
Saepe ad finitimam, mea vita, excurrimus urbem,
Vt desiderium leniat illa tui;
Nulla sed urbs aegro solatia praestat amori:
Det veniam verbis Leida venusta meis!
Nam blandis licet intersim conviva puellis,
Vna oculis adstas, Ida, remota meis.
Tu celer in nostros o labere, vita, lacertos,
Et mihi redde oculos, numina nostra, tuos;
Qui si non essent, iam nunc mea morte natarent
Lumina, iam furvas isset ad umbra domos.
Curarum tu sola quies, tu dulce dolorum
Lenimen, cuncti tu medicina mali.

Oppresso aerumnis una es tu nata voluptas,
Vna vel innumerae tu mihi divitiae.
Paupertate tuis, mea lux, non laedar in ulnis;
Sortis ego hic tristes non querar, Ida, vices.
Quid tamen aeternum socialia foedera differs?
Quid laceras lentis pectora fida moris?
Quid credam? num te melioribus, Ida, reserves?
Num taedâ inferior censear ipse tuâ?
Si, nisi qui meritis poterit te dignus haberi,
Nullus erit nuptae vir tibi, nullus erit.
Quod non egredior structis de marmore tectis,
Nec domus antiquos quod mea iactat avos;
Nec caelata meis rapiuntur ab effeda bigis,
Villa nec immensi quod pretiosa foli est;
Sed nulli cessurus amor, sed amica pudori
Pectora, sed fociis carmina cara meis.
Non tamen ut verear, ne mutes, Ida, calores,
Aut non perspectâ sis mihi nota fide;
I vel ad Hesperios, vel Eoos visere ad Indos,
Servabit custos te mihi semper Amor.
Sed, precor, hunc praefens animum erectura iacentem,
Mî reditu vitam redde benigna tuo!

Dat. A. D. Kal. iv. Septemb. 6, 1773.

ex RAAPHORSTIANO.

E L E G I A V.

DICITE io Paeon! focii; bis dicite! amantis
Ambiat ornatas myrtus odora comas.
Vicimus! et placitâ tandem potiemur amicâ,
Ida nec aeternae virginitatis erit.
Ida mea est, non illa fidem raptura iugalem,
Et mea, dum vivet (rumpere Livor!) erit.
Delenita meis illam Venus aurea curis
Flexit, et in thalamos detulit aequa meos.
Tunc sub tectâ maris gemmas mihi misit Eoi,
Quodque legit fulvis Indus uterque iugis,
Nec mihi maluerim, lunato plurima Turcae
Rapta Romanzoviâ, clara tropaea, manu.
Nunc mihi nunc blando procedent lumine soles,
Nunc erit arbitrio vivere posse meo.
Vna dies omnes poterit pensare dolores,
Quos ducta ambiguo vita in amore dedit.
Me iuvat et studiis Venerem sociasse severis,
Otiaque in dominae carpere docta sinu.
Iam nunc Aufoniis, Graiisque ante omnia Musis
Sacra feram; o longos da mihi, Parca dies!

Iam Romanarum evolvam exemplaria legum,

Volvam ego Theseï scita diserta fori.

Imperiique meis quae forma tuenda Batavis,

Inquiram, et populos quae bene iura ligent.

Me iuvat in carae gremio cecinisse puellae ;

Oscula cum numeris misceat Ipsa meis.

Quin mea venturo credam placitura nepoti

Carmina, si placeant auribus, Ida, tuis.

Hic mihi vivendi superat modus, hic mihi finis ;

Hinc cineri veniet gloria fera meo.

At vos corda, Sophi, studio cruciatis inani,

Qui summum tantâ quaeritis arte bonum ;

Quaeritis, an virtus, an praeponenda voluptas,

Et quâ sit felix vita petenda viâ.

Solus Amans novit, quaesitaque commoda solus

Possidet ; huic cuncta est una puella bona.

Vnica felicitis per amorem semita vitae est :

O fieri qui vult cūque beatus, amet!

I A N O D E N E V V I L L E,

C V M

I O R D E N S I I G E L L I A M *mibi reddere negligeret.*

S I vacat, et tanti tibi iudicor, accipe, Iane,

Infelix queruli carmen amantis opus.

Scilicet abrepto nunc solus amore vacare

Cogor, et in viduo triste! iacere toro.

Gellia nec, mea cura, iocos, nec dulcia praebet

Oscula, nec solitas fert mihi blanditias.

Sed me perpetuo devovit Gellia luctu,

Dum negat ad focios illa redire lares.

Quid queror iniustus! fortasse invita tenetur,

Nec minus absentis flagrat amore mei.

Quare age, ne fidi (potes hoc) solvantur amores,

Fac celer illa tuum deferat hospitium,

Inque torum redeat notum, fociosque Penates,

Et petat amplexus, ut solet illa, meos.

Sic tuus ingenuas discat bene filius artes!

Sic tua te multâ prole marita beet!

HERMANNO OOSTERDYK

ET

MARIAE FRENZEL

SPONSIS.

OOSTERDYKIADAE tandem prece Frenzela vatis

Viſta; poëtarum turba triumphē! canat.

Quam fruſtra cupiere nurum ſibi mille parentes,

Mille proci thalamis quam cupiere ſuis;

Sic decet! ingenium verſusque in dote ferenti

Poſthabuit ſapiens mille puella procos.

Hoc eſt femineo decus et laus maxima ſexu,

Et quod in exemplum femina quaeque trahat.

Vatibus o tenerae faciles eſtote puellae:

Gens mage virgineum non colit ulla chorū;

Et, nimis heu! conſtanter amant, nec fallere nōrunt;

Simplicitas animo, candor in ore fedet.

Neu vos Pieriſin veteres praeponite ceras;

Cumque ſuis migret dives amator avis.

Scilicet uxorem Craſſi quae nominet aetas?

Vnde fit Attalici nota marita tori?

Carminē cum vivat Nemesis, vivatque Corinna,

Romani vivat Cynthia Callimachi.

Divitias abolebit edax titulosque vetustas ;

Effugiet Stygias nil, nisi carmen, aquas,

Frenzela sic toto pariter celebrabitur orbe,

Oosterdykiadae iuncta puella suo.

IANO HERM. HAAKMAN.

De Adulteriis disputanti.

MUSARUM dum, Iane, decus convicia fundis
Debita in obscœni crimen Adulterii ;
Et quas Ius statuât, quas Lex sanctissima poenas,
Et Fas facundis vocibus omne doces ;
Mirantur iuvenes, laudat sapientior aetas,
Virginei ante omnes sed tua verba chori.
Et sibi quaeque virum tam casti pectoris optans,
Ardet in amplexus ire puella tuos ;
At vovet occulte, cum lectum ascenderis alium,
Vt tibi pro tetricis improba verba sonent.

TRIUMPHVS AMORIS.

Non ita lascivis gavisâ est Hectoris ulnis
Andromache, aut Helenes sic Paris in gremio ;
Non ita Leander, victis Athamantidos undis,
Cum tetigit portus, Sesti puella, tuos ;
Nec sic Alcmenae laetatus Iupiter igne,
Cui voluit noctes continuare duas ;
Nec sic Gradivus, de milite factus amator
Cum Veneris gereret mitia bella sinu :
Quanta mihi fuerunt hesternâ gaudia nocte,
Optatis quoties ! Phyllidos in thalamis.
Iam coelo (meminisse iuvat) sol cefferat alto,
Cum propero ad dominae limen iturus amans
Aemula fraterno lucebat Luna nitori,
Qualis Abydeno dux fuit ipsa proco.
Hanc ego furtivis supplex ut amoribus adfit,
Et referat menti Latmia saxa, precor.
Vtque favente Deâ iam limina cara videbam,
Demisit pulsatis Ipsa seram foribus,
Ipsa Dionaeos stetit irreligata capillos
Phyllis, et ad niveos veste recincta pedes.

Ista Semiramidis thalamos ineuntis imago,
Forma Corinthiacae Laidos ista fuit.
Sarcinaque ex humeris mox non onerosa pependit,
Mercedemque viae basia mille dedit ;
Basia, longinquis peterem quae iussus ab Indis,
Aut Zembla Arctoo quâ viget uesta gelu.
Quin nec eo contenta fidem collaudat amantis,
Ad Paphium et sic me sponte laceffit opus :
“ Hospitium parat ipsa tibi, sternitque cubile
“ Cincta Cupidineo molle Venus populo”
Nec mora : . . . sed quid enim noctis tot gaudia narrem :
Quae cepisse iuvat, capta filere decet.

A D S Y L V A M.

IMITATIO FLAMINII.

AERIAE quercus, et subdita quercubus arva,
Et fons, qui vitreo dividis arva pede;
Hic ubi prima meis oblata Lycoris ocellis,
Et lingua ardores hic ubi fassa meos;
Vivite felices! rabidis ne solibus aestas,
Neu vos urenti frigore laedat hiems!
Neve ferae violent fontem, quercumve bipennis,
Neu tarda hic rapidis agna fit esca lupis!
Vos Nymphae celebrent, lascivaque numina Fauni,
Vos prae Maenaliâ Pan amet Arcas humo!

VITAE RVSTICAE LAVDES.

FELIX! cui, strepitu procul urbanoque tumultu,
Concedunt placidos rura beata dies.
Felix! qui, curis et ab ambitione remotus,
Privato vitam sub lare pauper agit ;
Qui voti exiguus, parto contentus acervo,
Non cumulat densas semper avarus opes.
Saeviat, et variis petat hunc Fortuna procellis,
Nil, mala quod demat, laeta vel addat, habet.
Quod si non Phrygiis surgat domus alta columnis,
Nec sit inauratâ conspicienda trabe ;
Tutior at faciles frondente sub arbore somnos
Captat, et ad fontis lene fluentis aquas :
Seu nemus in scenae faciem, seu frigida Tempe,
Antrave, Hamadryasin grata latebra, iuvant.
Quod si marmoreas numerosa nec obsidet aedes
Mane clientelae subdita turba suae ;
Suavius est rivi, quam vulgi murmura, murmur,
Suavior, arboreis quae strepit aura comis.
Et modo ridentem securus oberrat agellum,
Et modo lanigeras ipse recenset oves.

Nec piget interdum duros subiisse labores
Ruris, et agricolae flectere aratra modo ;
Nec pudet infelix lolium extirpare ligone,
Fertile nec motâ spargere semen humo.
Sic positis terram subigebant fascibus olim,
Quos tulit intonsos Martia Roma viros.
Castra pari curâ disponere et arva peritus,
Sollicitat rastro dente Senator agros ;
Et, lauro incurvum praecingens victor aratrum,
Ruricolis ponit parta tropaea deis.
Quis Cincinnatum, quis te, Serrane, ferentem ?
Quis Fabium nescit ? quis Curiive focum ?
Arva Coruncanî, coluerunt arva Catones,
Arvaque Fabricii, Scipiadûmque manus ;
Illa manus, Lybiae clades, Carthaginis horror,
Et, Phoenissa, tuas frangere nata domos.
Quid ? non te flores et vidit prata rigantem
Tmolus ab excelso, Cyre beate, jugo ?
Nunc eat, et neget haec imitari nomina quisquam,
Quod decuit reges, quis sibi turpe putet ?
At, si securae capienti commoda vitae
Natura ingenii divitis addat opes :
Si mentem ingenuas amet excoluisse per artes,
Pierios si non negligat ille choros ;

Altior humanâ sibi forte beatus olympum
Afferit, aeternis proximus ille deis.
Hic igitur veterum versat monumenta virorum,
Quos Graii, aut Graiis aemula Roma dedit.
Aut leges, Natura, tuas scrutatur, et altò
Aetherias animo tendit adire plagas :
Quis Deus hanc mundi moderamine temperet arcem ;
Consulto, an casu fulmina missa tonent ;
Quae lex astra regat ; quo Delia luceat igne ;
Currere vel Titan quod videatur iter ;
Vt bis terna petant communem fidera Phoebum,
Vtque eadem refugâ vi per inane volent ;
Vt circumfuso libretur in aëre, moles
Maxima, ponderibus pendula terra suis ;
Vnde tremant montes ; fluat et cur refluat aequor ;
Vnde nives ; venti quâ veniantque domo.
Doctorum aut studiis animum emendare Sophorum
Nititur, et quid sit jusque piumque notat.
Quae summi natura boni ; virtusne beatum
Reddat, an auriferis quae parit Hermus aquis.
Hic quoque post Veteres evolvit scripta Novorum,
Postera quos Priscis saecula tulere pares.
Excipit has artes blando modulamine Musa,
Seriaque argutis temperat illa jocos.

Saepe jocos tamen et veniunt, et seria saepe

Rumpere amicorum suavis ab urbe cohors.

Hic modo quae didicit, tranquillâ mente revolvit,

Molliter in rivi margine conpositus.

Interea, dulci dum pascit imagine sensus,

Occupat en furtim lumina victa sopor ;

Conciliant volucres nemorisque silentia somnum,

Quaeque susurranti sibilat aura sono.

O studiis, o vita animo opportuna colendo !

O rura ! Aoniis apta theatra viris !

Sic doctis olim vixitque Epicurus in hortis,

Quaeque Epicureas turba secuta vias ;

Sic Academiae dilexit nomine villam

Primus in Aufonio Tullius eloquio ;

Ascraeisque Senex cecinit qui collibus uvas,

Doctus et Ascraeae par cecinisse lyrae.

Bandusia, et vallis placuit tibi, Flacce, Sabina,

Et vicina Peditum sylvae, Tibulle, tibi.

Sic, via Flaminiae quae Clodia juncta videbat

Rura, dabant Musis otia, Naso, tuis ;

Otia, Bilbilico quae Nomentana poetae,

Aufonio a proavis villa relicta dabat.

Praedia non referam, Alcinoi superantia, Plin.

Nec, Luculle, tuis aemula xystra canam :

Fertilis irrorat quâ Clausam Sorgia Vallem,
Maxima Cecropiae cura Petrarcha Deae,
Et famulae confors mensae, conforsque laboris,
Delitet ignotâ per duo lustra casâ.
Quid nunc Lotichium, Molsaeque, Aetique recessus
Heinfiadaeque urbis Broukhufique fugam,
Atque alios memorem, qui simplicis otia ruris
Vrbanae vates praeposuerunt togae?
Pootius occurrat, Musis stupor ille Batavis,
Nec citharâ Hooftiade Vondeliove minor:
Laeva tenet flivam, Clarium sed dextra libellum,
Mugitu rumpunt carmina lecta boves.
Dat locus ingenium: gaudent et rure Camenae,
In parvâ latuit Cynthus ipse casâ;
Hinc rure ingenium manifestior afflat Apollo,
Entheus a coelo lapsus et ille furor.
Catius hic curas, vitatque Hugeniûs aulam,
Et canit agrestes dignus uterque lares.
Quam iuvenile melos! domini licet alba senectus
Ockenburgiaci gaudia cantet agri.
Dulce Batesteinum, vives, dum gloria castis
Pierisin, lepidis dum manet ulla jocis.

Ipse ego, dum meditor teneris hoc carmen in annis,
Abjēctus ripâ, lucide Vechta, tuâ;

Hic ubi avo proavoque meo domus hospita quondam
Surgit, et a Dulci nomina Valle gerit;

Ipse ego, inadfueto pectus contactus ab oestro,
Nescio quem sensi, corde stupente, deum.

Rus utinam et nostrae statio sit fida senectae!

Extremum hic claudant otia docta diem!

O ita, Phoebe, velis! ita, numina vatis, Iacche

Et Venus, et Veneris nate, novemque Deae!

In ZOETENDAELIO

1764.

PETRO BURMANNO SECVNDO.

Libertatis Batavae Saeculum alterum celebranti.

BELGICA quo tellus, Burmanne, superbit alumno;
Burmanne, Amsteliiis maxima fama tuis;
A Phoebi cantu quo non prior ullus; o aevi
Antiqui aeternis non minor ingeniis!
Quas tibi Libertas referet, quas Patria grates,
Cantanti Herois fortia gesta sui?
Servitum Asturio qui noluit ire Tyranno,
Nec, duce se, Belgas iussa nefanda pati;
Degener aut Patriae se subduxisse periclis,
Spectare e tuto vel mala tanta loco.
Et tamen has aliis quisquam transcribere laudes
Aufit, ut Henrico detrahat inde tuo?
Vindice te gaudet, Burmanne, nec ullius unquam
Belgica Libertas maluit ore loqui.
Hei mihi! Vriadae quod me dolor urget ademti!
Et mentem affuscant nubila fata meam!
Nam, nisi moereret cari perculsa Magistri
Interitu, officio non satis apta suo;
Verba licet puero tantum puerilia dicet,
Digna nec a tanto vate, Thalia, legi;

Libertate animosa tamen se vinceret ipsa,
In coelum et numeris surgeret acta tuis.
Nunc lacrymae impediunt mea carmina fingultusque,
Atque animo nunquam cura fuganda meo.
Sed quid ego haec refero? tibi nam, gens enthea, vates
Certatim laudes, quo decet ore, canunt.

GERARDO HOOFT

Civitati Amstelaedamensi ad Aëta vocato.

AMSTELIAE tabulas urbisque arcana Senatus
Credidit en fidei, care Gerarde, tuæ ;
Gaudeat antiquum domus altâ a stirpe Batavum !
Hoc Avus, hoc Genitor, Consul uterque, velint.
Vota soluturis fervebit limen amicis,
Vix capiet turbam, fit licet ampla, domus.
Nostra quoque ingenti gratantum immixta catervae,
Sustinet Hooftiacos Musa subire lares.
Musa quidem, titulis accedere nomina, gaudet ;
Ne noceant studiis, sed timet, illa tuis.
O potius quot opes, vel quot spatiosus honores
Orbis habet, tenebris alta recondat humus !
Quam lucro ingenuas migres tu turpiter artes,
Ingeniumve finas ambitione premi.
Nam neque divitiae, Tyrio quae fulget ab ostro
Nec toga, nec tituli nobilioris honor,

Celsa Carysteis non atria nixa columnis
Interitus durâ conditione vacant;
Omnia quae extremam tecum condentur ad urnam,
Sola sed ingenii fama superstes erit;
Hanc non ipse rogus, non deleat ulla vetustas;
Hanc servat ferus perpetuatque nepos.
Ergo animum, o Hoofti! melioribus erige curis,
Et face, ut in ventos verba timentis eant.
Tu genus, a proavis clarum, virtutibus aequa,
Nec faustum a coepto tramite flecte pedem.
Ardor Apollineas maneat tibi iugis in artes;
Praefer et humanis munera dia bonis.
Sic, precor, o facilem precibus se praestet amantis
Iulia, carminibus nota puella tuis!
Vtque Pater successit Avis, succede Parenti!
Plurimus eque tuo stemmate Consul eat!
Sic tua par olim proavo sit Musa Poëtae!
Nomen et a docto ne minus orbe feras!

H. S C H O M A K E R I

A D

ZVTPHANIAM ERVDITAM

C A R M E N E L I C I V M.

QVID dubitas prodire, liber? quid culta moraris

Pagina? jam Domini linque polita manum.

Volvere te cupido Belgae gestimus ocello,

Vt corda Herois exstimulemur avis;

Qui tenebris, pulso qui sustinere stupore

Afferere Ingenio Pierisinque decus.

Iam tua ad externas pervenit gloria gentes,

Quas desiderio conficis ipsa tui;

Quale Therapnaeae Phrygiam rumore maritae

Memnoniamque potens forma replevit Eon;

Laomedonteam quae postquam intravit in urbem,

Longa Cytheriacâ per freta vecta rate,

Famae iam praefens praeconia vicit avarae,

Incessitque novae laude superba Deae.

Sic tua fama, tui dabitur cum copia, crescet,

Sic quoque nunc meritis vix satis aequa tuis.

Sorte suâ felix, plausus Zutphania tollet,

Tollet ab attonitis Drusus amnis aquis;

Nec metuent sibi, gens dum Schomakera, superfit

Barbariem patrio pellere nata foro.

BERNARDO IOANNI PIELAT
VAN. BVLDEREN*Summos in Iure honores adepto.*

DA veniam, Pielate, die si carmina festo
Nulla canam, focii quae mihi dictet amor;
Nec mea, gratantum densam comitata coronam,
Ad titulos plaudat laeta Thalia novos,
Quos tibi Romani dat culta scientia Iuris,
Quos Latii praefes dat Themis ipsa fori.
Non quod amicitiae iam fit mihi gratia vilis:
In mores levitas non cadit ista meos.
Carmina secessus, vacuum sibi carmina pectus
Exposcunt, hilarae carmina mentis opus:
Me paene ereptae confectum cura puellae
Torquet, et afflicto multus amore dolor.
Da veniam! o nostros nunquam ferat Anna labores
Sic tibi, nunc blandâ quam prece sollicitas;
Da veniam; sic spissa tuis det basia labris,
Collaque sic ulnis implicet Anna suis!

D. M.

I A N I H E L V E T I I.

HELKETII Manes, et nobilis Vmbra Poëtae,

Vmbra per Elyfias jam fpatiata domos ;

Ecquid amicorum fupereft in funere cura ?

Quique manet nobis, et tibi perfat amor ?

Nam modo te legimus, modo fufpiramus ademtum ;

Affiduoque tuum nomen in ore fonat ;

Et tua certatim lacrymisque fidelibus offa

Spargimus, Aoniis et tua bufta rofis.

Certe ego, fi pietas pro divite munere grata eft,

Annua folenni carmine facra feram ;

Qualiter Afcanius puerilibus ibat in armis,

Cum pius exftincto duceret agmen avo.

Sed fortunato, dum te lugemus, in arvo

Tu noftri ignarus, Iane, doloris agis ;

Hic, poft vexatum tibi mille laboribus aevum,

Speratâ exfultas poffe quiete frui ;

Dulciaque ingratae potanti oblivia lucis

Lethaeus large proluit ora latex ;

D

Sublimesque animas, meliores praebet amicos,
Quae numeros, vallis, claudit amoena pios.
Hic virtus tandem felix, haud Culpa beata est,
Nec nocet Ingeniis Fors, rudibusque favet.
Hic manus, agnovit cives quos Patria fidos ;
Hic dignum Ortygio corda locuta Deo ;
Gloriaque inventis quâs venit ab artibus, et qui
Officiis multos demeruerê suis.
Te colit hic veterum, te vatum turba novorum,
Pulcrior accubitu turba futura tuo ;
Haec facunda tibi committit pleetra Propertii,
Et Mytilenaeâ sueta tonare chely.
Porrigit optatas venienti Hinlopius ulnas,
Complexu vatis perfruiturque sui ;
Raptus et in teneris dulcis meus Hooftius annis,
Quicum unâ illustris fama sepulta domûs.
His tua, Iane, comes, vivisque incognita ducit
Otia, nec superis invidet Vmbra bonis.
Quippe tot aerumnas, tot amarae taedia vitae
Quis Deus exceptâ tollere Morte potest ?

A D P H O E B V M
P R O
S O D A L I T I O P O E T I C O .

P H O E B E fave ! junc̃ti ingredimur tua templa sodales ;
Huc age cum Musis ad tua sacra veni.
Te duce Pegaseos liceat gustare liquores,
Et dextro Aonium culmen adire pede.
Integritas, proavos referens candore Batavos,
Et non fucato pectore nuda Fides ;
Pax bona, et unanimis societ Concordia mentes,
Firmaque Amicitiae vincula corda ligent !
Et tu, Phoebe, diem, tulit haec qui commoda primus,
Saepe refer nitidis et fine nube rotis !

1765.

D. M,

D. M.

C O M I T I S

J O H A N N I S M A V R I T I I

Sepulti prope Cliviam.

M A V R I T I I monumenta! sepulti Heroïs imago,
 Salvete! et tanto busta superba viro!

Vos, precor, haud imbres, haud militis impia laedat
 Vos manus, haud avido faecula dente terant!

I N E F F I G I E M

N I C O L A I D E V R I E S.

S I C hominum communis amor, sic Vriesius ora,
 Ora sed eloquii flumine plena, tulit.

Codicis aeterni, non scita humana propagens,
 Sic sibi commissum duxit in astra gregem.

Attonitam hac facie naturae arcana juventam
 Newtono docuit vix minor ipse suo.

Quae micat in laetâ sincera modestia fronte,
 Et genii et certa est indolis illa nota.
 Vivo tanta fuit, vix ulli quanta sepulto,
 Quae nec ab exsequiis crescere fama queat :
 Moribus, ingenio, vel mentis acumine nullum
 Huic aequaeva parem turba fuisse ferunt.

I N

VRIESIVM ASTRONOMVM.

DICITE coelicolae vos conscia sidera coetûs,
 Quaeque repurcussu lumine Luna micas ;
 Quique per immensum radiantes aethera flammâs
 Dividis, auratâ Phoebe superbe comâ ;
 Vriefiadaene audax scrutati industria coeli
 Invidiae vobis, dicite, paene fuit ?

A D

CAROLVM GERADVM HULTMAN.

ILLA dies festos mihi semper habebitur inter,
 Et meritâ lucem religione colam,
 Quae mihi te, sortem quo compensaret iniquam,
 Te mihi, amicorum prime, Gerarde, dedit.

Te virtus, valuitque fides mihi iungere, quique
Plurimus in Gelro pectore candor inest ;
Ingenium et, doctâ celebrem quod laude Parentem,
Et mox maternum reddere spondet Avum ;
Nec notus de plebe viris calor igneus, afflat
Thymbræo qualis faucia corda Deo.
Ergo amor oblito meus hic de pectore cedit,
Exstincto sensus cum mihi nullus erit.
Tu modo redde vicem ; ferisque nepotibus ambo
Exemplum sanctæ stemus amicitiae.

I N A L B O

ARNOLDI VAN TEYLINGEN.

T E mihi quae teneris concordia iunxit in annis,
Quam pudor, et recti conciliavit amor,
Et comitata tuos blanda indulgentia mores,
Et, Teylinge, mihi faepe probata fides ;
Non aevi hanc spatium, non intervalla locorum,
Non atrâ imminuat nube notata dies !
Sic tibi uterque parens numerosos impleat annos !
Sic eat in thalamos cara Iacoba tuos !

I N A L B O
P E T R I N I C O L A I A R N T Z E N I I.

QVI genium veteres animantem, Petre, Poëtas
 Suevisti a teneris combibere unguiculis;
 Qui priscis Gallos, qui Teutonas addis olores,
 Aemulus his Latium qui moderaris ebur;
 Quid meritis testem, doctus quae comprobat orbis,
 Me quoque, quem nemo novit, adesse jubes?
 Fallor, an ignoto vis consuluisse sodali?
 Notus amicitia fiat ut ipse tuâ,

I N A L B O
P E T R I D R E V X.

VIDISTI, nitidae quod pressit ab ubere vaccae
 Rustica formosâ lac Galatea manu?
 Aut fudit cum bruma nives incana recentes,
 Incessu nulli quas tetigere pedes?
 Indolis haec, haec Dreuxiaci candoris imago est,
 Pectora sic nullâ labe notata gerit.

IN ALBO
REGNERI SPANII.

SPANIVS, Hollando Latios qui pectine vates,
Et Graio faturos fonte referre studet;
Commoda, quae nostris nimis ignorata Poëtis,
Quanta feret Pindo, Phoebe Batave, tuo!

IN ALBO AMICORVM
HIERONYMI DE BOSCH.

PECTORA qui Clario, Boschi, percussus ab oestro,
Aurea non humili carmine faecla refers;
Et cui Tulliacae resonat vox aemula linguae,
Cum non adstrictis te iuvat ire modis;
Accipe, quae nitidis inculpsi pauca tabellis,
Ut tibi amicitiae stent monumenta meae.
Hoc ego, te socio, non expers laudis; et a te est
Cultores inter quod ferar ipse tuos.

